

[Gert Petersen.]

komme i gang med at skaffe mange flere arbejdspladser! Vi vil godt være med til at skaffe midlerne hertil, forudsat at det sker på en socialt forsvarlig måde.

En særlig indsats for beskæftigelsen kan gøres over energipolitikken. Det blev der peget på i en række planer, lad mig nævne venstresocialisternes, lad mig nævne SFs forslag og i en noget mere beskeden form, men reelt nok, også i socialdemokratiets egen beskæftigelsesplan.

Hvis vi ser bort fra planerne, drøftelserne, må vi vel desværre konstatere, at det i øjeblikket går den forkerte vej. Energiforbruget er atter stigende, og den energiplan, som regeringen lagde frem for et års tid siden, har man kun i meget, meget begrænset omfang taget hul på og i hvert fald ikke systematisk. Man kunne være kommet et ganske godt stykke ved hjælp af råenergiavgiften, for energiplanen koster mange penge. Derfor havde råenergiavgiften, hvis den var blevet koblet sammen med energiplanen, kunnet bidrage til finansiering heraf, og det ville vi have støttet. Men det blev der jo ikke noget af.

Det står ikke desto mindre fast, at omfattende isoleringsarbejder, udvikling og udnyttelse af de vedvarende energikilder, jord, sol, vind osv., anlæg af naturgas- og spildvarmeledninger, alt det betyder, selv om det selvfølgelig koster en del, mange gange 10.000 nye arbejdspladser, samtidig valutabesparelser og øget uafhængighed af udenlandske energitilførsler.

Men forudsætningen er, at man opgiver planerne om indførelse af atomkraft. Læg dog disse planer i dybfryseren, og lad os glemme dem dér og i stedet komme i gang med den energiplan uden atomkraft, som jo til en vis grad egentlig også er foregrebet i socialdemokratiets store beskæftigelsesplan!

Sagen er bare, at vi ikke ved, hvad regeringen vil, og det vil jeg egentlig godt have oplysning om. Jeg vil godt høre, om regeringen alligevel agter at fremsætte forslag om opførelse af atomkraftværker, eller om man i de nærmeste måneder vil gå i gang med at realisere beskæftigelsesplanens energiafsnit, hvor der ikke er tale om atomkraftværker.

Det sidste problem, jeg vil rejse, vedrører overenskomstsituationen. Statsministeren mener, at augustforliget har fået et tillidsvotum fra vælgerne. Jeg vil godt spørge: mener han

også, at han har fået en vælgerfuldmagt til at gribe ind i overenskomstsituationen og eventuelt ophøje et af arbejdersiden forkastet mæglingsforslag til lov? Er det det, der ligger i et tillidsvotum til augustforliget?

Jeg har tidligere forstået på talsmænd fra det radikale venstre og kristeligt folkeparti, at sådan fortolkede de augustforliget. Hvis ikke 2 pct. rammen – det var, før Thomas Nielsen forhøjede den til 6 pct. – blev respekteret, sagde de, måtte folkettinget gribe ind og sikre dens gennemførelse. Det har derimod været lidt svært at få en klar tilkendegivelse fra socialdemokratiets side. Men mon vi dog ikke kan enes om, at det andet indgreb i træk – der blev også grebet ind i 1975 – ville ryste fagbevægelsen i dens grundvold og kaste sorte slag-skygger fremad. Under alle omstændigheder vil det nu være på tide at få en afklaring, for også på det punkt er situationen en anden end i det gamle folketing. I det gamle folketing kunne de borgerlige partier gennemtvinge et indgreb mod regeringens vilje og stemmer. Det kan ikke mere lade sig gøre. Socialdemokratiet er nu tungen på vægtskålen i denne sag. Hvis socialdemokratiet siger nej til indgreb i overenskomstsituationen, siger folkettinget nej til indgreb, for så er der flertal imod det. Derfor mener jeg, at en klar socialdemokratisk tilkendegivelse nu for alvor har interesse, også fordi Dansk Arbejdsgiverforening fører en konsekvent og kynisk nejpolitik. Den ulovlige lock-out af personalet på Berlingske Tidende – for det er jo det, der reelt har været og stadig væk er tale om – er en slags forsmag på de metoder, man agter at tage i brug. Hvis Dansk Arbejdsgiverforening nu får klar besked om, at folkettinget ikke vil redde arbejdsgiverne ud af følgerne af den ultimative nejpolitik, de fører, så kunne det jo være, at Dansk Arbejdsgiverforening blev til at tale med. Jeg er helt overbevist om, at et klart tilsagn fra folketingsflertallets side her og nu om ikke at gribe ind ville gøre indtryk i Dansk Arbejdsgiverforening og med sikkerhed lette forhandlingerne på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, folkettinget skal give udtryk for det, og jeg vil derfor foreslå følgende forslag om motiveret dagsorden, som er holdt i en ganske moderat og nøgtern stil . . .

Formanden:

Der kan ikke fremsættes forslag om motive-ret dagsorden under denne debat.